

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Tatár Jeromos (címe) ügyvéd által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a személyesen eljáró (alperes neve, címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. január 7-én kelt 31.P.24.220/2009/8. számú ítélete ellen a felperes részéről 9. és 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra további 13.200 (tizenháromezer-kettőszáz) forint kereseti-, és 36.000 (harminchatezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes végleges kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az alperes azzal, hogy a társasházi közgyűlésen erkölcstelen, tisztességtelen, törvénysértő, tisztességéhez méltatlan embernek nevezte megsértette jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát, emberi méltóságát.

A jogsértés megállapításán túl 238.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére is kérte kötelezni az alperest.

Előadta, hogy indokolatlanul bántó, megalázó módon az alperes valótlan tényről állított egy nagy létszámú közösség előtt. A jogsértés miatt a lakóközösség körében tevékenysége kérdésessé vált, megítélése romlott.

A nem vagyoni kártérítés iránti igényét azzal indokolta, hogy a társasházközösségben betöltött szerepének, illetve megítélésének súlyos romlása következett be, életvitelét negatívan változtatta meg.

Előadta, hogy a per tárgya nem az alperes által a közös képviselőnek írt levél, hanem a közgyűlésen elhangzottak.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Hivatkozott arra, hogy a közgyűlési jegyzőkönyv tartalmazza azt, hogy kölcsönös sértegetések hangzottak el, de az, amit a felperes neki tulajdonít az tőle nem hangzott el, nem mondott olyat, hogy a felperes erkölcstelen, tisztességtelen, tisztességéhez méltatlan ember lenne. Csak arra utalt, hogy a felperesnek, mint tisztségviselőnek a törvényességre kellett volna ügyelnie.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás lefolytatását követően ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy a Magyar Államnak külön felhívásra fizessen meg 13.800 forint illetéket.

Az ítélet indokolásában ismertette a Ptk. 2. § (1)-(2) bekezdését, a 75. § (1) bekezdését, a 76. §-t, a 78. § (1)-(2) bekezdését, a 84. § (1) bekezdését.

Rögzítette, hogy a tényállást a felek nyilatkozata, a becsatolt iratok, a meghallgatott tanú vallomása alapján állapította meg mérlegeléssel a Pp. 206. §-a alapján.

Az elsőfokú bíróság a közgyűlésen elhangzottak tekintetében lényegében a becsatolt büntető ítélet tényállási részét vette figyelembe azzal, hogy jegyzőkönyvben sem volt dokumentálva és a rögzített tanúvallomásokból sem lehetett megállapítani az elhangzott kifejezések szövegkörnyezetét, a pontos körülményeket, azt, hogy milyen mondat, milyen szövegösszefüggésben hangzott el.

A felperes a jogalapra további bizonyítást nem kért, az alperes által indítványozott tanúk meghallgatására pedig azért nem volt szükség, mert a büntető ítéletből kiderült, hogy a tanúk nem emlékeztek arra, hogy elhangzottak-e a kérdéses kifejezések vagy sem.

A közgyűlési jegyzőkönyvből megállapítható volt, hogy felfokozott hangulatú vita alakult ki, ami személyeskedésbe ment át, és kölcsönösen hangzottak el „sértések, sértődések”.

A jegyzőkönyv tartalma, a közös képviselőnek írt levél, mint előzmény, valamint a büntető ítéletben rögzített tanúvallomásokkal szemben az elsőfokú bíróság nem fogadta el az alperes azon nyilatkozatát, hogy csak törvénysértőnek nevezte a felperes magatartását. ... tanú arra utalt, hogy kifogásolható volt a hangvétel, a személyeskedés, és a vitát a sértődések kölcsönösen jellemezték.

Az elsőfokú bíróság a személyiségi jog megsértése és annak következményei körében megállapított tényállás alapján arra a következtetésre jutott, hogy a kereset nem alapos.

Hivatkozott a véleménynyilvánítás szabadságára, mint kiemelt alapjogra, a 36/1994-es alkotmánybírósági határozatra és a PK 12. számú állásfoglalására. Kiemelte, hogy jelen esetben a per tárgya a számvizsgáló bizottsági tag - felperes - kérelembejelentési számlájának a társasházközösség általi kiegyenlítése, illetve a számla rendezésére vonatkozó közgyűlési határozat SZMSZ-nek való megfeleltetése, és jogszerűsége nyomán kirobbant vitában elhangzott kijelentések voltak.

Az elsőfokú bíróság az alperes által előadottakat a vitában elfoglalt álláspontjának, véleményének, kritikájának tekintette. Ezek az érvek nem voltak a logikával

nyilvánvalóan ellentétesek, így személyiségi jogot nem sértettek függetlenül a jogi megítélés helyességétől, ténybeli alapjától. A felperes számvizsgáló bizottsági tagként olyan közmegbízatást látott el, amelynek része, hogy tevékenységét ellenőrzi, olykor alappal, vagy alap nélkül számon kéri, kérdőre vonják, tevékenységét kifogásolják, súlyos vagy alaptalan kritikával illetik, továbbá tiszttségéhez méltatlannak minősítik.

Ezt azonban a felperesnek el kell viselnie.

Az alperesnek tulajdonított kijelentések a „jogszerűtlen, erkölcstelen, pofátlan, arcátlan”, nem tekinthetők önmagukban becsületsértőnek, az alperes véleményét fejezik ki még akkor is, ha markánsága, éles megfogalmazása miatt sértik a felperes érzékenységét. Ezen túlmenően egy ilyen vélemény helyességétől, helytelenségétől függetlenül a társasházi vitában kifejthető.

A felperes által sérelmezett kijelentések véleményként kerültek megfogalmazásra és nem voltak jogsértők, a logikával ellentétesek, és kifejezőmódjukban sem voltak indokolatlanul sértő, bántó, megalázó kifejezések. A keresetet ezért az elsőfokú bíróság elutasította.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. §-a alapján határozott.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést.

Előadta, hogy az eljáró bíróság nem megfelelő módon értékelte a cselekményt, amikor úgy foglalt állást, hogy az alperes emberi méltóságát, becsületét nem sértette és nem értékelte megfelelően kijelentéseit sem, azt hibásan indokolatlanul sértő megnyilvánulásnak nem tekintette.

Előadta, hogy a társasház, mint közösség egy speciális, de igen szoros mindennapi életközösség, tagjai egymásra vannak utalva és mindennapi kapcsolatban állnak egymással. Emiatt az egyén - a lakótárs - kiszolgáltatottabb, nagyobb védelmet igényel és a társasházközösség megítélése az ott lakó ember életét, életminőségét befolyásolja.

Közölte, hogy a társasházban közmegbízatást vállalt, amit nem lehet közszereplésnek tekinteni, ezért az ítélet tévesen tartalmazza, hogy a közmegbízatása miatt számolnia kell az olykor súlyos, alaptalan kritikával is. Az alperes magatartása alkalmas volt arra, hogy társadalmi elismertsége megváltozzon és a közgyűlési jegyzőkönyv, a tanúk vallomásai alátámasztják azt is, hogy a közgyűlésen történtek, az ott elhangzottak megváltoztatták a közösségbeli elismertségét. A közgyűlésen az alperes által elmondott becsületsértő és személyeskedő megjegyzések elegendőek és eredményesek voltak ahhoz, hogy társadalmi megbecsülését megváltoztassák, személyiségi jogát sértsék.

Mindezek alapján kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását és a kereseti kérelmének megfelelő döntés meghozatalát.

A fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a rendelkezésre álló bizonyítékok helytálló értelmezésével érdemben helyes döntést hozott.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a következőket emeli ki:

A Ptk. 78. §-ában szabályozott jóhírnév védelmének megsértésére alapított személyiségi jogi igény tekintetében a másodfokú bíróság teljes körűen egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a sérelmezett közlések nem adtak alapot a jogsértés megállapítására.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése által védett személyhez fűződő jogok körébe tartozik a Ptk. 78. § (1) bekezdésében nevesített jó hírnév is, amelynek sérelmét jelenti a (2) bekezdés szerint különösen az, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

A Fővárosi Ítéltábla rámutat arra, hogy a hírnévrontás a közlés ténybeli és nem értékbeli valóságához kapcsolódik, ezért az értékelő jellegű minősítést, bírálatot, vélemény tartalmazó közlés önmagában nem jelent hírnévrontást.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a jogsértés megállapítása körében jelentősége van annak, hogy a peres felek a kéménybélelés költségeinek viselése tekintetében a társasházi közgyűlésen vitába keveredtek.

Az kétséget kizáró módon hitelt érdemlően a bizonyítási eljárás során nem volt megállapítható, hogy az alperes részéről az erkölcstelen, tisztességtelen, törvénysértő, tisztességéhez méltatlan ember elnevezés elhangzott.

Azt sem lehetett a peres felek és a tanúk vallomása alapján rekonstruálni, hogy ha az alperes a felperest a sérelmezett megjelölésekkel, jelzőkkel is illette, az milyen szövegkörnyezetben hangzott el, továbbá az sem volt megállapítható, hogy a társasházi közgyűlésen kialakult vita hevében ki, mit mondott illetve, hogy a felfokozott hangulatban, ki, hogyan reagált a felperes kéménybélelési költségeinek kifizetéséről.

Az viszont tény, hogy a vitában nem csak az alperes, hanem a felperes és a többi lakótárs is részt vett.

A Fővárosi Ítéltábla is arra az álláspontra jutott, hogy a felperes által az alperesnek tulajdonított kifejezések olyan a felperes személyére vonatkozó véleménynek, kritikának tekinthetők, amelyek kétségtelenül erőteljes jelzőknek minősülnek, de a felperes társasházban betöltött pozícióját és a kéménybélelés számláinak kifizetése körében kialakult vitát, az egyéni, a lakótársak érdekeit, álláspontját is figyelembe véve a szabad véleménynyilvánítás alkotmányos határait nem lépték át, és annak helyességétől vagy helytelenségétől függetlenül sem tekinthetők személyiségi jogot sértőnek. A másodfokú eljárásban a felperes nem hivatkozott olyan körülményre, amelyet az elsőfokú bíróság a döntésének meghozatala előtt ne mérlegelt volna és nem merült fel olyan további adat sem, ami az elsőfokú bíróság megítélésének megváltoztatását indokolná.

A kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyta és ennek megfelelően döntött a perköltség viseléséről a Pp. 239. § (1) bekezdésén keresztül is érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése, és a 6/1986.(VI. 24.) IM rendelet 13. §-ában foglaltakra is figyelemmel.

Budapest, 2011. szeptember 29.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s.k.. Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő